

Klusákův Semafor je událost

Po knize Gott: Československý příběh, oceněné Magnesií Literou, přichází Pavel Klusák s podobně bohatě vyzdrojovanou a čtivě sepsanou biografií **Suchý & Šlitr: Semafor 1959 – 1969**. A opět je zaděláno na událost na poli hudební publicistiky.

Jindřich Göth
redaktor MF DNES

Hned v úvodu se Pavel Klusák vyznává z fanouškovství a obdivu k dílu dvojice Jiří Suchý a Jiří Šlitr. V žádném případě to ale neznamená, že bychom se pouštěli do čety nekritického pajánu, v němž autor nepřipouští jedinou slabinu. Na to je Klusák až příliš zkušený a zdravě kriticky myslící autor. Život a dílo Suchého, Šlitra a Semaforu má pečlivě nastudované a dokáže ho posoudit v kontextu tehdejší doby a také stavu populární hudby nejen v ČSSR, ale také ve světě.

Na počátku byl Werich
Příběh dua hlavních protagonistů vypráví Pavel Klusák chronologicky. Jsme u Suchého okouzlení tvorbou Jana Wericha a Jiřího Voskovce, které má možnost v roce 1948 vidět živě. Sledujeme jeho první krůčky coby textaře, kdy ještě vedle

Legendární dvojice Kniha je vybavena bohatou obrazovou přílohou, která vyprávění o Jiřím Šlitrovi a Jiřím Suchém doplňuje. Repro: Host

sebe neměl „svého“ Voskovce, tedy Jiřího Šlitra.

Čerstvý vzduch i vzruch
Klusák vše zasazuje do souvislostí, takže když dojde řeč na první společné semaforové hity, uvědomíme si znovu jejich hudební a textovou

výjimečnost, často vyložené genialitu, když si připomeneme, jaká hudba zněla v té době z éteru. Semafor přišel s něčím zcela novým, s poetikou, která působila tak, jako když v hodně dlouho nevětrané místnosti otevřete všechna okna. Suchý si jedinečným způsobem hrál se slovy,

Šlitr mu lehkou rukou dodával jednu brilantní melodii za druhou a Pavel Klusák dokáže z jejich společné práce vyčistit a posléze čtivě a srozumitelně předat všechny vrstvy, barvy a odstíny, které ta která písnička nebo i divadelní hra nabízí.

Nebo i nenabízí, neboť jak dokáže

Klusák zachytit ony magické momenty, v nichž invence a jasnozřivost značky S&Š dosáhla hvězdných výšin, umí i přesně a výstižně pojmenovat, kde naopak narazila na limity. S pochopením, proč se to které dílo nepovedlo nebo nedostalo svým ambicím. Zmínuje a cituje

rovněž tehdejší kritiku, která k Semaforu uměla být přísná, až krutá. Jedním z největších biců byl divadelní kritik Sergej Machonin, z něhož se později paradoxně stal skalní obdivovatel tohoto divadla. Ale až ve chvíli, kdy Suchý a Šlitr podle něj cele naplnili svůj potenciál.

Přejmenovaný Šimek

Pavel Klusák o písničkářích, hrách a filmech z tvůrčí díly Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra píše s takovým zaujetím, gustem a erudicí, že při čtení na mnoha místech pocítíte nutkavou potřebu si tu kterou skladbu, scénku či gag připomenout. I když ji třeba - podobně jako autor knihy - znáte nazpaměť, objevíte v ní něco nového, čeho jste si dříve nevšimli.

I proto zamrzí nepřijemná minela, kterou by člověk od tak pečlivého publicisty, jakým Pavel Klusák je, nečekal. Těžko říct, jak se to přesně stalo, ale na několika místech knihy se z Miloslava Šimka stal Miroslav Šimek. Je to překlep o to víc do očí bijící, že v tomto případě nejde o zapomenutou postavičku, ale o jednu z nejvýraznějších osobností, která divadlem Semafor prošla. I přes toto pochybení je ale Klusákova kniha vynikajícím a vyčerpávajícím počinem, který o ústřední dvojici a jejich dopadu na tuzemskou populární hudbu řekne vše podstatné. Včetně bohatého fotografického doprovodu. Máte-li mít doma jednu jedinou knihu o Jiřím Suchém, Jiřím Šlitrovi a Semaforu, necht je to prosím tato.

Suchý & Šlitr...
Pavel Klusák

85 %